

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfintei Cruci

Pelerini cu Hristos pe calea postului

Evangelia Duminicii

Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1

Luarea Crucii și urmarea lui Hristos

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va câștiga. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind

Duminicile Postului Mare sunt repere care călăuzesc viața creștinului în pelerinajul spiritual spre Marele Praznic al Învierii, oferindu-i prin pericopele evanghelice tot atâtea argumente care stabilesc cadrul înțelegerii profunde a semnificațiilor despătimirii și întâlnirii cu Dumnezeu. În această perioadă de timp prepascală, semnul care concentrează în el intensitatea trăirii prezenței lui Dumnezeu în stare de jertfă și care invită pe om la asumarea suferințelor și neîmplinirilor proprii și la urmarea lui Hristos este Crucea, cu toate semnificațiile ei.

În mijlocul Postului Mare scoatem crucea lui Hristos în mijlocul bisericii și o așezăm așa cum a fost sădită în sufletul nostru încă de la botez. Crucea lui Hristos cuprinde în ea toată iubirea lui Dumnezeu, toată iubirea ce se sacrifică pentru viața lumii, toată suferința lui Hristos, toată revolta omului, fiecare întoarcere a fiului risipitor, întreaga iubire infinită oferită de Dumnezeu fiilor Săi risipitori.

Unul dintre cuvintele lui Iisus care ne ajută să medităm mai profund la sensul crucii pe care o prăznuim astăzi îl găsim în Evanghelia după Ioan, capitolul 12, versetul 32: „Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine.”

Dacă medităm mai profund la sensul acestor cuvinte, identificăm aici o trimitere la întinderea brațelor lui Iisus pe cruce, în a căror deschidere se află sensuri multiple, care cuprind toate tainele mântuirii noastre. Sfântul Ioan Scărarul spune că ridicarea brațelor este unul dintre gesturile fundamentale ale rugăciunii și de aceea, adaugă el, atunci când, din diferite motive, nu putem ridica brațele noastre exterioare, putem să ridicăm brațele inimilor noastre. Nu putem să nu observăm că gestul acesta, al ridicării brațelor, este, în sine, un gest fundamental: al rugăciunii, al îmbrățișării, al iubirii, dar și al sacrificiului. Iisus este mereu în rugăciune, El are mereu brațele întinse, căci se află mereu în comuniune cu Dumnezeu Tatăl din ceruri.

Așadar, primul aspect al tainei Crucii este rugăciunea. Când diavolul Îl țintuiește pe Hristos pe cruce, el nu face decât să acționeze împotriva lui însuși, căci, în ignoranța sa, nu are în vedere că deschiderea brațelor lui Hristos pe cruce nu face decât să îi accentueze rugăciunea.

În al doilea rând, întinderea brațelor este un semn de iubire. De aceea, în timp ce contemplăm pe Hristos răstignit pe cruce, când ne rugăm în fața Crucii Mântuitorului, avem un sentiment de pace, de încredere, de certitudine, dar și de pocăință pentru marele nostru păcat - al umanității întregi și al fiecăruia dintre noi - care a făcut ca Hristos-Dumnezeu, devenit Fiul Omului, să moară asumându-și întreaga noastră suferință, toate păcatele noastre.

IPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Sursa: *Doxologia.ro*

Să nu mă crezi, Doamne !

Pr. Constantin Sturzu

Sunt ani. Sunt posturi. Sunt spovedanii. Sunt împărtășanii. Sunt mii de rugăciuni de pocăință. Toate urmate de căderi, de neputințe și de viclenii, de risipiri și de trădări. Ce a rămas? Ce pot să mai spun înaintea Feței Tale?

Să nu mă crezi, Doamne, să nu mă crezi! În pustiu acestei vieți, nevoia mea de închinare e ușuratică precum „poporul cel neînfrânat și de râs”. Sinaiul e departe, prea multă osteneală. Harul pare că s-a depărtat. De unde atâta răbdare? Mai la-ndemână-mi este vițelul de aur al minții celei despodobite decât îmi sunt „tablele de carne ale inimii”. Sunt „tare de cerbice”, cuvântul meu nu face nici „cât o cârpă lepădată”.

Să nu mă crezi, Doamne, să nu mă crezi! Dacă voi mărturisi că am „crezut în numele Tău”, să știi că nu vorbesc din toată ființa mea. Tu „Însuși cunoști ce este în om”. Tu știi că nu e în mine tărie și statornicie. Ca frunza tremură oasele mele și ca o creangă uscată îmi trosnește sufletul când se abat asupra mea vijelii sau momeli.

Să nu mă crezi, Doamne, să nu mă crezi! Poate că m-am entuziasmat și înflăcărat strigând că sunt gata să merg pentru Tine „în temniță și la moarte”. Hotărârea unui om mândru, neîntărit de Duhul, este însă ca un castel de nisip în fața furtunii. Și nu după una, nici măcar după atâtea întreprinderi lepădări, inima mea nu s-a smirit.

Să nu mă crezi, Doamne, să nu mă crezi! Când voi făgădui c-am să mă rog și-o să-Ți slujesc, să nu mă crezi! Precum ucenicii Tăi în grădina Ghetsimani, în noaptea Sfintelor Tale Pătimiri, mă las toropit de somnul grijiilor sau de cel al negrijilor. Și pe Tine Te voi lăsa tot Singur, cu brațele întinse în gol.

Să nu mă crezi, Doamne, să nu mă crezi! Minuni ai lucrat prin mine, Însuși Trupul și Sângele Tău mi le-ai încredințat ca unui prieten, ca unui împreună-lucrător. Am pășit suspendat între pământ și Cer pe marea atâtor ispite. Dar tot m-am îndoit ca un „puțin credincios”. În fiecare Liturghie ai întins mâna Ta și m-ai tras din furia apelor în corabia pe care „nici porțile iadului” nu o vor scufunda. Iar eu? În loc să-mi continui drumul spre limanul liniștii, m-am întors mereu spre dezlănțuitele stihii ale patimilor.

La urma urmei, de ce ar trebui ca Tu să mă crezi pe mine? Tu nu aștepti nimic de la mine. Nu Te amăgești, nu-Ți faci iluzii în privința mea. Nu-mi ceri să fiu vrednic de iubirea Ta. Cu infinită delicatețe mă ții în ființă. În absolută discreție veghezi asupra libertății mele. Cu

răbdare de veșnic Îndrăgostit stai la ușa inimii mele și bați.

Nu-s vrednic de crezare, sunt vrednic de mirare! Eu, cel care nu Te cred pe Tine. Cel în care Tu continui să crezi. Chiar și când sunt în adâncul iadului. Și aici mă vânează această credincioșie a Ta.

Tu nu mă crezi când eu renunț la Tine. Eu nu Te cred că mai poți fi cu mine. Până și „necredința” Ta copleșește necredința mea. În nimic nu Te pot birui. În nimic!

Sursa: *Doxologia.ro*

Nu există lucru mai puternic decât voia proprie a unui om

Virtutea abia poate fi deosebită de răutate. Sunt una lângă alta ca frățiorii iubiți! La fel îngerii și demonii! Cu toții sunt duhuri, și ușor putem să-i încurcăm și să credem că îngerul este satana și că satana este înger, că sfântul este un păcătos și că păcătosul este un sfânt. Cu atât mai mult se poate face răul când urmează să ne judecăm pe noi înșine, pentru că ne judecăm potrivit cu inima noastră, potrivit cu voința noastră. Dacă vreau să dovedesc că ceea ce fac e corect, o dovedesc cu o mie și una de argumente. Nu există lucru mai puternic decât voia proprie a unui om.

De aceea nu e cu putință ca privegherea noastră, și mai ales rugăciunea noastră, să fie necunoscute de către Stareț (părinte duhovnic). E mai bine să nu facem nimic, decât să nu le știe. Nu e cu putință să alergăm înaintea lui, să-i ieșim în întâmpinare, și apoi el să ne pândească să vadă ce am făcut. Trebuie să existe un dialog deplin, să stăm suflet lângă suflet și să grăim, dacă există, desigur, rugăciune. Dacă nu există rugăciune, ne vom vedea unul pe altul, dar se va împlini zicala: „Înșală-mă ca să te înșel, să ne treacă timpul”. Vor trece anii, vom îmbătrâni și vom avea nădejdea că Dumnezeu, poate, ne va mântui. Îl vom întreba pe Stareț: „Părinte Stareț, o să mă mântuiesc?”. Iar el ne va răspunde: „Da, copilul meu, te vei mântui”. Dacă ne va spune „Nu te vei mântui”, s-ar putea să le abandonăm pe toate.

(Arhimandritul Emilianos Simonopetrul, *Cuvânt despre ascultare și priveghere*, Editura Sfântul Nectarie, pp. 97-98)

Viața călugărească – plină de ispite și, deopotrivă, dulce

Am cunoscut o măicuță de la Mănăstirea „Dintr-un lemn”, care a trecut prin aceeași dramă. Are aproape 70 de ani de viață călugărească. Am întrebat-o acum vreo doi-trei ani: „Ce mai faci, măicuță, ce-ți mai dorești acum?”. Două doruri sau două gânduri sau două dorințe și le-a exprimat; dar de fapt una singură: să-i ajute Dumnezeu să moară în mănăstire.

„Dar de ce te temi?” „Păi, mi-e teamă, Vlădica! Mi-e teamă pentru că ceea ce am pățimit eu în anul acela, 1959, nu mai pot uita și am tot timpul sentimentul că mâine iarăși cineva scoate de la ser-tar un document precum acela... și eu doresc să mor în mănăstire”. Și nu putea și nu poate încă să se detașeze de teama că, într-o zi, același lucru se poate întâmpla. Se înșală, probabil, sau cine știe ce premoniție are în suflet, dar prin ea mi-am dat seama că intensitatea cu care momentele acelea au fost trăite a rămas puternic înrădăcinată în ființa multora, pentru că cel care a cunoscut o dată și a încercat să trăiască, câtuși de cât real, dulceața vieții călugărești e foarte greu să o uite. Și în viața călugărească se întâmplă adesea multe ispite și totuși cele mai multe dintre persoanele care au intrat pe poarta mănăstirii rămân până la sfârșitul vieții acolo.

Mai sunt și excepții, și anumite persoane re-

vin în lume. Am întâlnit câteva din ele. Și-au găsit un rost în lume, dar nostalgia după acei doi, trei, zece ani trăiți în incita mănăstirii este foarte puternică – așa cum îmi mărturisea acum vreo doisprezece-treisprezece ani, la Patriarhie, o fostă monahie. Îmi spunea: „Atunci când văd un călugăr sau o călugăriță pe stradă, îmbrăcat sau îmbrăcată, sau când aud toaca în jurul unei biserici, închid ochii, ca să nu văd călugărul și călugărița respectivă, și-mi pun degetele în urechi, ca să nu aud toaca, fiindcă nu pot rezista auzind și văzând ce am trăit și ce am pierdut”. Și gândesc eu că aceste lucruri mărturisite de acea persoană au fost trăite și poate încă sunt trăite de mulți dintre cei care au trăit și au fost alungați din mănăstire în 1959. Pentru că mulți s-au întors în mănăstire – sunt și printre noi, aici, câteva persoane. Mulți însă au rămas în lume; poate și acum rătăcesc pe străzi, în orașe și în sate, nemai îndrăznind să se întoarcă, ori problemele din familie îi țin legați acolo unde sunt.

(Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, **Răstignirea monahismului românesc. Decretul 410/1959**, Editura Doxologia, Iași, 2009, pp.

„Viața creștină este foarte surprinzătoare”

„Creștinul adevărat este chemat să plângă în rugăciune pentru păcatele pe care le săvârșește cineva, inclusiv pentru cei care sunt vrăjmași ai Bisericii, nu doar dușmanul nostru personal. Viața duhovnicească, viața creștină este foarte surprinzătoare. Doar o clipă trebuie ca cei dintâi să devină cei din urmă, și doar tot o clipă ca cei din urmă să devină cei dintâi. Mărturisindu-L pe Dumnezeu ca Domn și Stăpân al vieții noastre, să mergem mai departe și să îi cerem să depărteze de la noi «duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert». Tot Domnului și Stăpânului vieții noastre să îi cerem să ne dăruiască «duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei». Tot pe El să îl rugăm să ne dăruiască putere să vedem propriile noastre păcate și să nu osândim pe semenul nostru”

(Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei)

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la

 Vă rugăm să vă abonați gratuit la YouTube:

 Vizitați-ne pe **facebook** **Biserica Toma Cozma**

PROGRAM LITURGIC ȘI DUHOVNICESC

•Duminică, 4 aprilie 2021

•**08:00** Utrenia, Acatistul Sf. Cruci și Liturghia Sf. Vasile cel Mare

•16.00 Paraclisul Maicii Domnului

•**Miercuri, 7 aprilie, ora 17.00 - Liturghia Darurilor Mai înainte Sfințite**
Vineri, 9 aprilie 2021

***18:00** Slujba Agheasmei și a Sfântului Maslu, în cadrul căreia credincioșii se pot închina la moaștele Sf. Ap. Iacov, ruda Domnului (a cărui Epistolă Sobornicească constituie argument peste veacuri pentru instituirea acestei Taine); citirea pomelnicelelor care se poartă la biserica noastră
Sâmbătă, 10 aprilie 2021

* **7.00** Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii, Pomenirea morților .
* **18.00** Slujba Vecerniei
* **Pentru cei care doresc să primească Taina Sfintei Spovedanii, preotul duhovnic vă stă la dispoziție marți, vineri și sâmbătă de la ora 17.00.**

Puteți direcționa 3,5 % din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA. Procedura nu implică nici un cost, redirectionarea acestor sume realizându-se din impozitul care a fost deja reținut în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Vă mulțumim mult !

PILDE DUHOVNICEȘTI

Valoarea banului muncit

Un om avea un băiat tare leneș. Atât de leneș, că nu făcea nimic toată ziua, dar știa să ceară bani de la părinți ca să-și cumpere lucruri de nimic.

Dar, într-o zi, tatăl său a hotărât să-l lecuiască și, când băiatul a venit iarăși să-i ceară bani, i-a spus:

- Fiule, eu ți-aș da banii aceștia, dar mă tem că tu nu știi să-i prețuiești. Nu știi valoarea lor și îi cheltuiești fără rost.

- Cum să nu, tată? Știu foarte bine că banii se câștigă greu și nu îi voi mai risipi.

Dar în timp ce băiatul tot încerca să-și convingă părintele să-i dea bancnota după care îi scăpărau deja ochii, tatăl său a aruncat-o deodată în soba aprinsă.

Băiatul a rămas locului, mut de uimire, neînțelegând de ce a făcut tatăl său acest lucru.

- Acum să știi că ești pedepsit! a mai spus tatăl. Pleacă din casa mea și să nu te mai întorci până nu vei fi și tu în stare să câștigi un ban.

Băiatul nu a mai avut ce face și s-a dus la brutarul din colțul străzii, rugându-l să-l primească ucenic.

O săptămână întreagă a muncit cărând sacii cu făină, frământând coca și trebăluind prin brutărie.

Când se împlini o săptămână, brutarul îi dădu o grămadă de bani.

Fericit nevoie mare, băiatul s-a întors acasă.

- Tată, tată, a strigat el, intrând val-vârtej, am câștigat și eu bani. Uite bancnotele astea! Uite ce multe sunt și doar eu am muncit pentru ele, nimeni nu mi le-a dat pe degeaba!

- Bravo fiule, i-a zis tatăl. Ia dă-mi-le și mie să văd câte sunt...

După ce le cercetă cu luare-aminte, tatăl le aruncă imediat în foc.

De data aceasta, băiatul a sărit ca ars, băgându-și mâinile în flăcări să scoată banii pentru care muncise atât.

- Vezi fiule, de-abia acum știi valoarea banilor. Și doar cine le cunoaște valoarea știe cu adevărat și cum să-i cheltuiască, îi mai spuse tatăl cu dragoste.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Câteva Reflecții patristice cu privire la Sfânta Cruce

Mântuitorul a ales Crucea, fiindcă astfel se moare cu mâinile întinse. El S-a sfârșit îmbrățișându-ne. **(Sfântul Atanasie cel Mare)**

Crucea este poarta tainelor. **(Sfântul Isaac Sirul)**

Crucea are multe înțelesuri (...) trebuie să numim **lățime** divină emanația infinit de largă a lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, **lungime** puterea care se întinde peste toate, iar adâncime, taina nepătrunsă de nimic din cele existente. **(Sfântul Dionisie Areopagitul)**

Prin linia verticală, Crucea Îl arată pe Dumnezeu, (...) iar prin linia orizontală se arată toată zidirea în atârnavă desăvârșită de Dumnezeu, neavând alt suport al existenței sau altă bază afară de Dumnezeu. **(Sf. Maxim Marturisitorul)**

Pe Cruce, s-au unit Dumnezeirea cu omenirea. **(pr.Nicolae Steinhardt)**

Orice faptă bună este o cruce. **(Sfântul Marcu Ascetul)**

Crucea este puterea lui Hristos care, asumată de noi, poate transforma lumea în paradis. **(pr.Dumitru Staniloae)**

Crucea, geometric și simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e uniunea dintre spiritual și material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească și pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic și cardinal, ne expune în dubla – paradoxala, perpendiculara, fundamentala – noastră solemnă și derizorie situație de faptură care ține deopotrivă de lume și de cer. **(pr.Nicolae Steinhardt)**

Singurul răspuns, mereu același și, totuși, radical nou pentru fiecare ființă umană, ne este oferit de taina care constituie fondul însuși, inima revelației creștine – Taina Crucii. **(pr.Alexander Schmemmann)**

Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate. **(Sfântul Isaac Sirul)**